

Un înger care supraveghează activitatea oamenilor se îndrăgostește de un muritor. Acum dorința cea mai mare a îngerului este să devină muritor pentru a putea fi cu persoana iubită.

Somptuoasa fantezie a lui Wim Wenders, pe un scenariu scris împreună cu Peter Handke, este o poveste despre împartirea Berlinului, despre efectele Holocaustului și despre frumusețea ireductibilă a vieții, și un mod de a exprima alegerea îndrăzneată între două lumi — cea a oamenilor și cea a nevazuturilor lor îngeri protectori — prin intermediul personajului Damiel (Bruno Ganz), un inger care se îndrăgostește de o muritoare. Un film de atmosferă, elegiac și calm. „Cerul deasupra Berlinului” a fost elogiat de critici și a obținut numeroase premii, între care premiul pentru regie la Festivalul de la Cannes.

Ca și în clasicul film al lui Michael Powell și Emeric Pressburger „O chestiune de viață și de moarte” (1946), raiul lui Wenders este zugrăvit în alb-negru, în timp ce lumea oamenilor tasnește pe ecran în culori vii, în imaginile superbe semnate de legendarul director de imagine Henri Alekan, cel care a filmat și „Frumoasa și bestia” (1946) de Jean Cocteau. Sus pe clădiri sau pe umerii statuiilor, îngerii privesc. În trenuri și cu zambete de Mona Lisa, ei pot fi văzuți doar de copii și de orbii care le simt prezența. Îngerii văd totul, simt totul și deci vin în preajma muritorilor în momente de tulburare, frecventând dormitoare singuratic, bibliotecile și scenele accidentelor. Deși incapabili să influențeze acțiunile oamenilor, îngerii pot aduce o rază de speranță acolo unde înainte nu era decât întuneric.

Dar când Damiel vine în ajutorul lui Marion (Solveig Dommartin), o frumoasă acrobata care se teme că va cădea, ingerul începe să-și dorească lucruri pe care oamenii le considera firești: să atingă, să țină în brațe, să fie văzut. Într-un peisaj umed, în apropierea ruinelor Berlinului, Peter Falk (interpretându-se pe sine însuși) este un personaj misterios: actorul faimos din serialul TV Colombo este în același timp singurul muritor care îl salută direct pe Damiel. Stă în picioare în fața unei gherete, unde bea o cafea, Falk își întinde mâna spre inger, spunând: „Nu te pot vedea, dar știu că ești aici”, fără să explice cum de știe ceea ce e de nesciut. Falk este de fapt numit de două ori, oarecum indirect, „Colombo”, procedeu amuzant și însufletitor, care transformă deodată filmul dintr-o reverie într-o experiență mai „reală”. Inspirat de gestul lui Falk, Damiel decide „să se coboare” și cade literalmente în condiția de muritor.

Ritmul lent al filmului, inspirat de poeziile lui Rainer Maria Rilke, este esential povestii, acordand regizorului timpul necesar pentru a examina pana la capat intrebari pe care le pun numai copiii, precum: "De ce sunt eu si nu sunt tu? De ce stint aici si nu acolo? Cand a inceput timpul si unde se sfarseste spatiul?" Ritmul acesta spatial introduce spectatorul intr-o lume in care ierarhia lucrurilor importante in viata devine mai clara si in care viata in general este mai frumoasa. Popularitatea acestui film "cu mesaj", curgator, profund si blajin, a dus la realizarea unei continuari, "Atat de departe, atat de aproape!" si la inevitabilul remake hollywoodian sub forma unei drame romantice simpliste, "Orasul ingerilor" (1998), cu Meg Ryan si Nicolas Cage.

A contribuit la sinopsis-ul filmului: cetateanu

SURSA:

Cinemagia.ro